

VAR OLMAYAN
KRAL

NIKKI ST. CROWE

NOX*

DESTEK MEDYA GRUBU

NOX* YAYINLARI: 3
ROMAN: 3

VAR OLMAYAN KRAL / NIKKI ST. CROWE

Orjinal adı: The Never King

© Nikki St. Crowe, 2022

Hakları Anatolia Telif Hakları Ajansı aracılığıyla alınmıştır.
Bu eserin aynen ya da özet olarak hiçbir bölümü,
yayınevinin yazılı izni alınmadan kullanılamaz.

İmtiyaz Sahibi: Destek Yapım Prodüksiyon Dış Tic. A.Ş.

Genel Yayın Yönetmeni: Ece Çavuşlu

Çeviren: Can Urla

Editör: Gülden Gültekin

Son okuma: Ece Yücesoy

Kapak ve Sayfa Tasarımı: Tuğçe Anık

Nox Yayınları: Eylül 2024

Yayıncı Sertifika No. 43196

ISBN 978-625-98091-2-0

© Nox Yayınları

Abdi İpekçi Caddesi No. 31/5 Nişantaşı/İstanbul

Tel. (0) 212 252 22 42

Faks: (0) 212 252 22 43

 www.destekmediagroup.com www.destekdukkani.com
 Noxyayinlari noxyayinlari noxyayinlari
 noxyayinlari info@destekyayinlari.com

Deniz Ofset – Çetin Koçak

Sertifika No. 48625

Maltepe Mahallesi

Hastane Yolu Sokak No. 1/6

Zeytinburnu / İstanbul

Tel. (0) 212 613 30 06

Destek Dukkan

VAR OLMAYAN KRAL

VAHŞİ KAYIP ÇOCUKLAR 1

NIKKI ST. CROWE

Çeviren: Can Urla

NOX*

1. BÖLÜM

WINNIE DARLING

İki yılı aşkın bir süredir normal bir liseye gitmemiştim ama her zamanki gibi kendimi yine SUV'un arka koltuğunda, okulun yıldız oyun kurucusuyla takılırken bulmuştum.

Yatakta kötüydü ama futbol sahasında muazzamdı.

Futbolu sevip seksten nefret ediyor olsaydım bambaşka bir şeyden bahsediyor olurduk.

Anthony sertçe içime girerken yüzümde bir porno yıldızı ifadesiyle ona baktım çünkü bundan keyif aldığını çok iyi biliyordum.

Bu yüzden zevkin doruklarına ulaşmışım gibi davranıyordum.

Belki bir porno yıldızı değildim ancak bir hayat kadınının kızıydım, ki bana kalırsa yeterince yakın sayılırlardı.

“Evet, Winnie. Siktir! Ah, bebeğim.” Beni tutan elleri gevşek ve yapış yapıştı. Tıpkı bir çocuk gibi tir tir titriyordu.

Aynı yaşıydık ama sanki aramızda onlarca yıl varmış gibi hissediyordum.

“Siktir!” dediğinde sıcak nefesini çıplak göğsümde hissettim. “Bu aşırı iyiydi. Sence iyi miydi?”

Sesindeki özgüven eksikliği dayanılmaz derecede belirgindi. Daha önce kendine güvenen bir erkekle yatıp yatmadığımı hiç hatırlamıyordum.

Ya da belki de düşünce şeklim yanlıştı.

Belki onlar sadece istediklerini alırken kendilerine güveniyorlardı.

“Çok iyiydi, bebeğim. Sekste gerçekten çok iyisin.”

Ve ben de yalan söylemekte çok iyiydim.

Hâlâ üzerindeyken bana gülümsedi ve yaklaşıp dudaklarıma bir öpücük kondurdu.

Vücudumda tuhaf bir sızıdan ve gözlerimin arkasında zonklayan baş ağrısından başka bir şey hissetmiyordum.

İçten içe bir ölüden ibarettim ve bu durumdan çok sıkılmışım.

Dört gözle beklediğim tek şey bir masal kahramanı tarafından kaçırılmaktı.

Bugün lanet olasıca doğum günümdü. İyi ki doğmuştum.

Anthony pantolonunun fermuarını çektikten sonra arabayı evime doğru sürdü.

SUV mahallemden geçerken yolcu tarafındaki camdan dışarıyı izliyordum.

Arabayı durdurup el frenini çektiğinde kapıyı açmaya yeltenmişim ki kolumu yakalayıp beni bir öpücük daha vermem için kendine doğru çekti.

Onu isteksizce öptüm.

“Bu hafta sonu partide olacak mısınız?” diye sordu. İstedikimden daha umutlu görünüyordu.

Seks konusunda karşı tarafı hoş tuttuğunuz müddetçe her zaman partilere davet edilirdiniz. Pek çok partiye gitmişim. Hepsi aynıydı. Aşına olduğum şeyleri seviyordum. Hep bunun eksikliğini çekmişim.

“Bana mesaj atarsın,” dedim çünkü bu hafta sonu nerede olacağımdan pek emin değildim.

O gün on sekizinci doğum günümdü ve benden önceki tüm Darling kadınları tam da on sekizinci doğum günlerinde sırta kadem basmıştı.

Bazıları bir günlüğüne, bazılarıysa bir hafta ya da bir aylığına kaybolurdu.

Ama her zaman akıl sağlıklarını çeşitli derecelerde kaybederek dönmüşlerdi.

Ben delirmek istemiyordum. Olduğum kişiden genel olarak memnundum.

Yan kapıdan içeri girdiğimde annem aniden önümde belirdi. “Nerede kaldın, Winnie? Seni çoktan alıp götürdüğünü sandım ve...” Dikkati dağılmıştı. En yakındaki pencereye yaklaşip kilidin mandalını kontrol ederken aynı zamanda kendi kendine mırıldanıyordu.

Korsanlar, Kayıp Çocuklar ve periler.

Ve o.

Uyanıkken onun ismini anmazdı ancak gece olup da rüya gördüğünde bazen onun adını haykırarak uykusundan uyanırdı.

Peter Pan.

Annem yedi kez hastaneye yatırılmıştı. Tıpkı büyükanne, büyük büyükannem ve ondan önceki tüm Darling kadınları gibi şizofren olduğunu söylemişlerdi.

Bana miras kalacak tek şey delilikti.

“Winnie!” Annem yanıma koştu ve kemikleri batacak kadar ince elleri bileklerimi sardı. Gözleri fal taşı gibi açılmıştı. “Winnie, ne yapıyorsun? Hemen odana dön!” Beni koridora doğru itti.

“Daha akşam olmadı. Acıktım.”

“Sana bir şeyler... O geldiğinde... Tamam. Dinle beni,” Bakışları uzak bir noktaya daldı ve kaşlarını çatı. Tutuşu gevşediğinde midem bulanmaya başladı.

Lütfen, tüm tanrılar aşkına! Sonumun annem gibi olmasını hiç mi hiç istemiyordum.

“O geliyor!” diye bağırdı annem.

“Biliyorum,” dedim sakinleştirici bir ses tonuyla. “Geldiğinin farkındayım ama sen evi bir sığınaktan daha korunaklı hâle getirdin zaten. Birinin içeri girebileceğini hiç sanmıyorum.”

“Ah, Winnie,” derken sesi titredi. “O her yere girebilir.”

“Madem her yere girebiliyor o hâlde neden camları kilitliyorsun? Neden odamdan çıkmıyorum?”

Mantığımı göz ardı ederek beni kapıya doğru itti.

O “özel oda” dehşet ve panikle inşa edilmiş bir sanat eseri-ydi. Odanın duvarlarını süsleyen sert fırça darbelerindeki delili-ği fark etmemek mümkün değildi. Grafiti gibi boyanmış runik semboller kapının çerçevesinde yoğunlaşıyordu.

Hayatımız, değiştirdiğimiz her evde bizi ziyarete gelip anne-me *ondan* korunmak için büyü satan sözde cadılar, şamanlar ve voodoo rahipleriyle tam bir sirke dönüşmüştü.

O şarlatanlara ayıracak paramız yoktu ama yine de varımızı yoğunumuzu vermiştik.

“Sana yiyecek bir şeyler getireceğim,” dedi annem. “Ne yemek istersin?”

“Sorun değil. Ben yapabilir–”

“Hayır! Ben getiririm. Sen odada kal. Odada kal, Winnie!”

Annem hızlıca koridora doğru koşarken tül elbisesi arkasın-dan havalanıyor ve hayalet gibi görünmesine sebep oluyordu. Birkaç saniye sonra tencere tava sesleri duydum ama tam takır olduğuna epey emindim.

Bu yaşadığımız on dokuzuncu evdi.

Evlerin sayısını tam olarak bilsem de çoğunu pek hatırlayamıyordum. Duvarlarınız bulanıklaşıp iç içe geçmeye başladığında kendinizi evinizde gibi hissetmeniz gerçekten zordur.

Annem sürekli taşınırsa belki onu –Peter Pan’i– atlatabileceğini düşündüğünü söylemişti. Her zaman hafif eşyalarla seyahat ederdik. İki çantam ve büyük büyükannem Wendy’den

miras kalan bir sandığım vardı. Dışarıdan bakıldığında oldukça küçük görünürdü ama olması gerektiğinden iki kat daha ağırdı.

Ondan bir türlü kurtulamıyordum.

Sanki o sandık eşyalarımız arasında manevi bir değeri olan, bana gerçek gelen tek şeydi.

Oturduğumuz ev dökülen alçı duvarları, gıcırdayan ahşap zemini ve bir sürü boş odasıyla miadını doldurmuş Viktoryen bir evdi. Bir kanepemiz bile yoktu çünkü mobilyalar sürekli taşınamayacak kadar ağırdı.

Özel odamın bir köşesine koyulmuş şişme yatağa kendimi attım ve tavandaki kanla çizilmiş grafitilere bakmaya başladım. Edinburgh cadısı sadece kanın iş göreceğini söylemişti.

Ve kullanılacak kanın bana ait olması gerekiyordu.

Belki de hepimiz kendimizce biraz deliydik.

Annem bana fıstık ezmeli ve reçelli bir sandviçle bir bardak musluk suyu getirdi.

Evden her ses geldiğinde irkilerek sandviçimi yememi izledi.

Sandviç ekmeğinin dış kabuğunu soyup spagetti gibi yerken, “Bana ondan bahset,” dedim.

Annem irkildi. “Bahsedemem.”

“Nedenmiş?”

İşaretparmağını şakağına vurdu.

Zaman içinde anladığım kadarıyla bir çeşit sihrin Peter Pan hakkında ayrıntılı konuşmasını engellediğini düşünüyordu. Bu yüzden sadece ufak tefek detaylar öğrenebiliyordum. Bana büyü'nün yeni ay zamanlarında azaldığını söylemişti ama şu an dolunaya az kalmıştı.

Tüm canavarları ortaya çıkaran gelgit ve dolunaydı. Kurtlar, periler ve Kayıp Çocuklar. Bana bütün söylediği buydu.

“Peki, bana *ne söyleyebilirsin?*” diye sordum.

Odanın bir köşesindeki yatağında büzülmüş, dizlerini göğsüne çekmişti. Birkaç saniye söylediklerimi kafasında tarttı. Onun bir zamanlar güzel bir kadın olduğunu gözümde canlandırabiliyordum ama onu kafadan çatlak hâli dışında hiç tanımamıştım. Saçları tıpkı benimkiler gibi koyu renk ve kalın telliydi ama aldığı ilaçlar yüzünden zamanla incelip seyrelemişti. Seni kızarmış, yanakları içe çökmüştü.

Tırnaklarında kat kat çatlaklar vardı ve gözlerinin altı mor halkalarla çevriliydi.

Annem artık çalışmıyordu. Malulen emekli olmuştu ama aldığı maaş faturaları ödememiz için yeterli değildi. Kendini ne kadar izole ederse bence o kadar kötüleşiyordu.

“Kumu hatırlıyorum,” dedi gülümseyerek.

“Kum mu?”

“Bir ada.”

“Derken?”

“Seni götüreceği yer.”

“Ve sen de oraya mı gittin?”

Başını evet anlamında salladı. “Var Olmayan Ülke’nin kendine özgü bir güzelliği var.” Kollarını dizlerine dolayıp kendine sarıldı. “İçinde o kadar fazla sihir barındırıyor ki her zerresini teninde hissedebilir, hatta tadını dilinin ucunda alabilirsin. Tıpkı hanımeli ve bulut böğürtleni gibi.” Başını kaldırdı, gözleri kocaman açılmıştı. “Bulut böğürtlenini özlüyorum. O da sihri özlüyor.”

“Kim? Peter Pan mi?”

Başıyla onayladı. “Ada artık ellerinden kayıp gidiyor ve bunun tek çaresinin biz olduğumuzu, onu düzeltebileceğimizi düşünüyor.”

“Neden?” Sandviçimin köşesini koparıp ekmeği parmaklarımın arasında ezerek krep kadar incelttim. Kenardan reçel

aktı. Midemi bunun beş öğünlük bir ziyafet olduğu konusunda ikna edebilmek için süreci elimden geldiği kadar uzatmaya çalışıyordum.

Annem yanaklarını dizlerine dayayıp, “Sözlerini tutmadılar,” diye mırıldandı. “Bana verdikleri sözü tutmadılar.”

“Ne sözü?”

“Onu nasıl durdurabileceğimi bilmiyorum,” diye fısıldadı beni duymazdan gelerek. “Aldığım önlemler yeterli mi emin değilim.”

“Her şey yoluna girecek,” diyerek onu rahatlatmaya çalıştım. “Ben endişeli değilim.”

Bunların hiçbirisi gerçek değildi.

Annemin deliliği dışında.

İşte beni *bu* endişelendiriyordu.

Işığın bir anda sönmesi kadar ani mi olacaktı? Aklım başımdayken bir dakika sonra delirecek miydim?

Aklımı yitirme düşüncesi beni her şeyden çok korkutuyordu.

Annem uykuya daldığında odadan yavaşça çıktım.

Dışarıda fırtına vardı ve çakan şimşek Viktoryen evimizi aydınlatıyordu.

Banyoya girip aynada uzun uzun kendime baktım.

Kendimi tanıyamadığımı hissediyordum. Sanki bir yabancısı bakıyordum. Bazı zamanlar, yansımanın uzanırsam orada gölgeden başka hiçbir şey bulamayacağımdan endişeleniyordum.

Anneme benzemeye başlamıştım.

Aklını kaçırmış ve bitkin.

Delirmek istemiyordum.

Ve öyle yorgundum ki.

Kazağım omzumdan kaydı ve büzüşmüş yara izine gözüm takıldı. Tavandaki runik şekillerle eşleşiyordu.

Kazağımın yakasını tekrar yukarı çektim.

İlaç dolabının bir kapağı eksikti ve bu yüzden sol tarafından içindeki ilaçlar görünüyordu.

Seçimini yap.

Delirmek istemiyorum.

Ağrı kesiciye uzandım. Son yıllarda o kadar fazla kullanmıştım ki artık kazandığım bağışıklıkla dolaylı pek işe yaramıyorlardı.

Koridor zemini gıcırdadı.

Elimi dolaptan hızla çektim.

Yine bir şimşek çaktı ve gök gürültüsü evi gümbürdetti.

Gürültü sona erdiğinde kapının kapandığını duydum.

Annem.

Kontrol etmek için koridorun aşağısına koşturdum ancak annem hâlâ yatağında mışıl mışıl uyuyordu.

Kalbim yerinden çıkarcasına atmaya başladı.

Parkedeki bir tahta daha gıcırdadı.

Evin terk edilmiş olduğunu düşünen biri içeri girmiş olabilir miydi? Bu büyüklükteki bir eve yetecek sayıda eşyayı karıştırmayı bırakın kirayı zar zor ödüyorduk. Işıkları da zar zor açıyorduk haliyle.

Odanın kapısını sessizce kapayıp kilidi çevirdim. Evde hiç silahımız ya da kullanışlı bir şeyimiz yoktu çünkü bütün paramızı işe yaramaz büyülere harcamıştık.

Nefesimi tutup dişlerimi sıktım.

Kapı kolu döndü.

Yavaşça kapıdan uzaklaştım.

Delilik çoktan başlamış mıydı? Sonunda aklımı mı kaçırmıştım? Belki de aklımı çoktan yitirmiştim.

Tekrar gök gürledi.

Kapının kilidi sihirli bir şekilde açıldı ve bir bot kapıyı itti.

Menteşeler gıcırdadı.

Anneme baktım. Yoksa inanmaya isteksiz olduğum hikâyelerinde bana anlattığından daha fazlası mı vardı?

Bu doğru olamazdı.

Olabilir miydi?

Annem sıçrayarak uyandı. “Bebeğim, saat ka-”

“Şşş, sessiz ol!” Hızla yanına gidip onu sarstım.

Ama artık çok geçti. Kapı açıldı ve gölgesi boşluğu doldurdu.

Nefes alamıyordum.

Bir çakmağın kapağının açıldığını duydum, ardından metal tekerleğin dönüş sesini. Ateş tutuştu ve sigarasını yakarken alev yüzünü aydınlattı.

Ateş parmağındaki gümüş yüzüklerden yansıyordu. Elleri dövmelerle kaplıydı. Bileğinde çeşitli bileklikler vardı. Boyu uzundu ve omuzları genişti. Yakasını kaldırdığı uzun bir palto giymişti. Paltosu yüzünden pek görünmüyor olsa da pazılarından kaslı bir vücudu olduğunu anlayabiliyordum.

Sigarasını dudaklarından uzaklaştırdığında kollarındaki yılan gibi kıvrılan damarları hızla takip etmeden duramadım.

Sigara dumanını kasti bir tavırla dışarı üfledi.

“Meredith, uzun zaman oldu.”

Yanımda duran annemin nefesi kesildi.

Bu gerçekten oluyor muydu?

“Alamazsın onu!” diye bağırdı.

“Sanki beni durdurabilecekmışsin gibi.”

Kalbim ağzımda atıyordu.

“Lütfen,” dedi annem.

Sigarasından derin bir nefes çektiğinde kızıl kızıl parıldadı. Duman yüzünü çevrelerken tütünün çıtırdadığını işittim.

Göğsümde aniden suçlu hissetmeme neden olan bir his heyecanla kanat çırpı.

Kendimi yıllardır hiç olmadığım kadar uyanık hissediyordum. Halbuki şu anda korkudan başka bir şey hissetmemeliydim. Her şey gerçektir. Annem en başından beri doğruyu söylüyordu.

“Lütfen,” diye tekrarladı annem.

“Yalvarmak için zaman yok, Merry.”

İçeri doğru ilk adımını attı. Büyüler buraya kadardı demek.

Kalbimin hızla atan ritmini düzene sokmaya çalışırken derin bir nefes aldım.

Her nasılsa göz açıp kapayana kadar aramızdaki mesafeyi kapamıştı. Tişörtümden tutarak beni havaya kaldırdı. “Bunu ya zor ya da kolay yoldan yapacağız. Hangisini seçiyorsun, Darling?”

Aniden boğazımda beliren yumrudan kurtulmaya çalışarak yutkundum.

Bu esnada beni izliyordu. Dilimi dışarı çıkarıp dudaklarımı ıslatmamı.

Heyecan azaldı ve suçluluk yeniden ortaya çıkıp buz keserek her tarafıma yayıldı.

Annemin deli saçması şehir efsanesi bir anda gerçek olmuştu ve ben onunla ne yapacağımı hiç bilmiyordum.

“Karar vermek için üç saniyen var,” dedi bana.

Yüzünde bezginlikten eser yoktu ama yine de hissettim. Sanki bu konuşmayı milyonlarca kez yapmış ama her seferinde hayal kırıklığına uğramış gibiydi.

Annem yumruklarıyla beni onun sert tutuşundan kurtarmaya çalıştı ama onun kadar hızlı değildi. Sigarasını yere atıp annemi aniden boğazından tuttu.

“Hayır,” dedi sakince. “Bunu olması gerekenden daha zor bir hâle getirme.” Yeniden bana döndü. “Kararını ver, Darling.” Yüzüme doğru yaklaştı, beyaz dişleri ay ışığında parıltıyordu. Neredeyse fazla kusursuzdu. Fazla rüya gibi.

Belki de çoktan aklımı kaçırmıştım.

Delirdiysem de artık pek bir önemi yoktu.

“Bekliyorum,” dedi.

“Kolay yol tabii ki.”

Kaşları keyif aldığını belli edercesine yukarı kalktı. “Tabii ki mi?”

“Neden zor olan yolu seçeyim?”

Annem mücadele etmeyi bırakıp sessizleşti.

“Birinci ders, asla kolay bir yol yoktur.” Anneme dönüp, “Onu geri getireceğim, Merry,” dedi. “Her zaman geri geldiklerini biliyorsun.”

Daha sonra annemi yere bırakıp parmaklarını şıklattı ve dünyam tamamen karardı.

2. BÖLÜM

PETER PAN

Omzumda bir Darling varken Var Olmayan Ülke'ye ve ağaç eve dönmek çok daha uzun sürdü.

Tüy kadar hafif olmasına rağmen kaburgaları canımı yakacak kadar sertti.

Bu Darling iyi değildi.

Belki de çatlakları kolayca kırılabileceğini gösteriyordu.

Yolculuğu zorlaştıran şey onun ağırlığından ziyade benim azalan büyü gücümle iki dünya arasında seyahat etmektir.

Ayrılacak çok az gücüm kalmıştı.

Bu kızın gerçekten de aradığım kişi olması lazımdı.

Eğer o değilse ne yapardım bilmiyordum.

Ben bu adanın bir parçasıydım. Ben olmadan varlığını sürdüremezdi.

Ağaç evin açık kapısından içeri girdiğimde Kayıp Çocuklar bekliyorlardı.

Kaç kişi olduklarını artık sayamıyordum, yarısının ismini hatırlamıyordum bile. Ama benim için önemli olanlar, Var Olmayan Ülke Ağacı'nın gölgesinin altındaki çatı katında beni bekliyor olacaktı.

Darling'i geniş merdivenlerden çıkarırken dik durabilmek için elimle oymalı tırabzandan destek alıyordum. Tırabzanın kıvrımlı kancalarına asılı dövme demirden fenerler titreşiyordu.

O kadar yorulmuştum ki.

Çatı katına ulaştığımda Vane'i barda, ikizleriyle koridorda buldum. Yapraklar Var Olmayan Ülke Ağacı'nın dallarından

süzülerek aşağı düşüyordu. Ağaç her geçen gün daha da zayıflıyordu.

Artık ölüyordu.

Hâlâ dallarında olan yaprakların arasında sarı sarı parılayan küçük ateşböceklerini görebiliyordum. Parıltılarını ne zaman görsem Tink'i hatırlıyordum ve bu beni her seferinde sinirlendiriyordu.

“Oda hazır mı?” diye sordum çocuklara.

Kas başıyla onayladı, bir yandan da arkamda hareketsiz bir şekilde duran Darling'i inceliyordu.

İkizler beni hazırlanan yatak odasına kadar koridor boyunca takip etti. Vane bizimle gelmedi. Genelde Vane'in ilgisini çeken tek şey Darlinglerin korku ve dehşet içinde ağlaması olurdu.

Pencerenin yanındaki masada bir fener yanıyordu. Açık olan pencere okyanus esintisini içeri buyur ediyordu.

Darling'i yatağa yatırdım. Şilte sarsılmadı bile.

Bash, zincirle duvara sabitlenmiş olan metal kelepçeyi bileklerine geçirerek kilitledi.

Koltuğa yığılıp cebimden çelik sigara kutusunu çıkardım ve çakmağı hızla çakarak bir tanesini yaktım. Alev karanlıkta dans ediyordu. Bir nefes çektim, tütün yanarken çıtırdıyordu.

Duman ciğerlerime dolarken kendimi çok daha iyi hissettim.

“O nasıldı?” diye sordu Kas.

Aramızda hassas kalpli biri varsa kesinlikle Kas'ti.

“Tercih edeceğimden daha inatçı.”

Bash, hemen kapı eşiğinin oradaki duvara yaslanmış dururken koridordan gelen ışık onu titrek, altın bir huzmeyle çevreliyordu. “Peki, ya Merry?” diye sordu.

Okyanus esintisi tamamen soğumuştü. Başımı koltuğun arkasına yasladım. “Bıraktığımız zamanki kadar deli,” dedim.

Sigara sonuna kadar yandı. Güneş ufuk çizgisine ulaşırken gözlerimi kapadım.

Güneş yaklaştıkça büyü daha da uzaklaşıyordu.

Gün ışığında ben bir hiçtim.

Külden başka bir şey değildim.

Ayağa kalktım. Kapıya doğru ilerlerken, “Ona göz kulak olun,” diye emrettim. “Ama sakın dokunmayın.”

“Kuralları biliyoruz,” dedi Bash, ne yapılması gerektiğinin söylenmesine biraz sinir olarak. Ancak Bash her zaman güzel şeyleri sevmiştir ve hiç şüphe yoktu ki bu seferki Darling diğerlerinden çok daha güzeldi.

“Darlingleri becermeyin,” dedim beni duyduğundan emin olmak için.

Tek kuralımız buydu.

Darlingleri becermiyorduk çünkü Darlingleri becermek bizi en başında bu belaya sokan şeydi.

Darlingleri becermiyorduk.

Onları sadece kırıyorduk.

3. BÖLÜM

WINNIE

Uyandığımda hissettiğim duygu, annemin eski arabasıyla altı eyalet batıya doğru seyahat ederken arka koltukta uyuyakaldığım zaman hissettiğim duygunun aynısıydı.

Olmam gereken yerde değildim, her şey acı veriyordu ve hiçbir şey artık eskisi gibi gelmiyordu.

İlk önce martıların sesini duydum.

Tam yedi yıldır okyanus kıyısında yaşamıyorduk ama onların ciyaklamaları bana eski anıları hatırlatmıştı; evin zeminini kaplayan kumun hissini, dalgaların sesini, kumsalın kokusunu...

Denizi her zaman sevmiştim. Beni mutlu ediyordu.

Martı seslerinin arasından birinin nefes aldığını duydum ancak bu ses bana ait değildi.

Gözlerimi açtığımda bir çocuğun tepemde bana baktığını gördüm.

Hayır, tam olarak bir çocuk değildi aslında. Bir çocuk kadar genç görünüyordu ama yetişkin bir erkek olduğu da belliydi.

Uzun siyah saçları başının arkasında topuz hâlinde toplanmıştı. Bakışları bıçak gibi keskindi ve beni görünce gözlerinde bir kıvılcım çakmıştı. Teni kanlı ayın parlak yüzüne benziyordu. Çıplak göğsünün üzerindeki siyah dövmelemler vücudunun her iki tarafında da net ve simetrikti. Boynundan başlayan dövmelemleri bir labirenti andırırcasına vücudunun geri kalan kısmına iniyor ve yırtık, siyah kot pantolonunun bel kısmının altında kayboluyordu.

Karşımdaki adam, erkekliğin karanlık bir imgesiydi.

“Günaydın Darling,” dedi.

“Neredeyim ben?” Doğrulunca bir duvara zincirlenmiş olduğumu fark ettim.

Bu da neydi böyle? Bir tür fantezi mi?

“Güvenliğin için,” dedi başıyla zinciri işaret ederek.

“Neyden?”

“Kaçmandan,” diye cevap verdi sırtarak. Dolgun dudakları vardı.

Kapı aralığından, “Uyandı mı?” diye soran başka birinin sesini duydum.

Sesi takip edince beynim durdu.

Çift görmeye başlamıştım sanki.

Ama sesini duyduğum adamın koyu renk saçları çok daha kısa kesilmişti ve dalgalıydı. Gördüğüm kadarıyla dövmeleri tamamen aynıydı ama onun üzerinde bir gömlek vardı.

“Sen sormadan söyleyeyim,” dedi yenisi, “evet, halüsinasyon görüyorsun.”

“Onunla taşak geçme, Bash,” diye homurdandı diğeri. “Daha sonra bundan çok çekecek zaten.”

Bash adlı kişi yanıma yaklaştı. “Nasılsın, Darling?” dedi. “Bazen buraya yapılan yolculuk bir kız için zorlayıcı olabiliyor.”

Boğazım tamamen kurumuştı, dilim ağzımın içinde tıpkı zımpara kâğıdı gibiydi. Biraz midem bulanıyordu ve kendimi bitkin hissediyordum ama onun dışında iyi gibiydim.

Bir mit ya da sanrı olduğunu sandığım biri tarafından kaçırılmam bir yana, bir de okyanus kıyısındaki bir yatağa zincirlenmiştim. Eve en yakın okyanus neredeyse birkaç yüz kilometre uzaktaydı.

Beni ne kadar uzağa götürmüşlerdi böyle?

“İyiyim,” diye cevap verdim.

“Su ister misin?” diye sordu başucumdaki.

“Evet, lütfen.”

Annem beni hayatım boyunca bu âna hazırlamıştı, bazen acı verici yollara başvururdu ama hiçbirisi yeterli değildi anlaşılan.

Kelimenin tam anlamıyla bana bunun olacağını söylemişti ama yine de idrak etmekte zorlanıyordum.

Bu gerçek miydi? Yoksa bu sanrı deliliğin başlangıcı mıydı?

Altımdaki yatak gerçekmiş gibi hissettiriyordu. Sıcak tropik hava da gerçektir. Oğlanların odada kapladığı alan ve odayı dolduran enerjileriye çok ama çok daha gerçektir.

Daha önce bir sürü çocukla takılmıştım ama bu çocuklarda hepsinden daha güçlü ve çekici bir şeyler vardı.

Yakışıklı olanlar hep zamanın daha hızlı akmasını sağlardı. Sıkılmaktan nefret ederdim. Ama ondan da ötesi, yalnız olmaktan nefret ederdim.

Bash odanın diğer tarafındaki başka bir kapıda kaybolup ardından bir bardak suyla geri döndü. Bardak çoktan buğulanmaya başlamıştı.

Martılar yeniden ciyaktı.

Uzarlarda bir yerlerde kayalara çarpan dalgaların sesini duyabiliyordum.

Suyu –taze ve serinleticiydi; her nasılsa bugüne kadar içtiğim en ferahlatıcı suydı– içerken etrafımı inceledim.

Bir zamanlar zümrüt yeşilinin parlak bir tonuna boyanmış gibi görünen ama artık sıvası dökülmeye başlamış büyük bir odadaydık. Sağımda tahta suntalı panjurları tamamen açık duran yan yana üç dikdörtgen pencere vardı. Pencerelerde perde olmadığı için ışık doğrudan içeriye aydınlatıyordu. Ötedeki palmiye ağacının dallarını ve onun altındaki, dallarında parlak kırmızı çiçekler açmış başka bir ağacı görebiliyordum.

Kalın, ahşap çerçeveli yatak kuş tüyüyle doldurulmuş gibi hissettiriyordu. Altımdaki beyaz çarşaf temizdi ama battaniye yoktu.

Köşede yüksek arkalı bir koltuk ve arkasında uzun bir lambayla sehpa vardı.

Yatağa zincirlenmemiş olsaydım burası oturup martıların sesini dinlemek için harika bir köşe olurdu.

Bardağı geri verdim. Çocuk onu yere bıraktı. Başucumda bir taburede oturduğuna emindim ama görünürde bir sandalye falan yoktu.

“Burada ne işim var?”

Oğlanlar bakıştı ve çan sesi duyduğuma yemin edebilirdim. Lanet olsun, gerçekten de aklımı kaybediyor olmalıydım.

“Annen sana ne kadarını anlatabildi?” diye sordu Bash.

“Pek fazla değil.”

Dün gece bana ilk kez gerçekten işe yarar bir bilgi vermişti. Annemin öcüsü onu bir Darling’in düzeltebileceğine inanıyordu.

Onun için ne yapabilirdim ki? Kendi hayatımı zar zor idare ediyordum zaten.

Bash ikizinin arkasındaki duvara yaslandı, onun karanlık bir yansımasıydı.

Bir zamanlar annemle Minnesota’da yaşarken gittiğim okulda ikizler vardı.

Wavey ikizleri. Tanıdığım en iğrenç, en sinir bozucu küçük kızlardı. Başlarını belaya sokacak her durumdan sıyrılmak için tıpatıp birbirlerine benzemelerini kullanırlardı ki buna fıstık ezmeli, reçelli sandviçimin içine solucan koymak da dahildi.

Bu çocukların da onlar gibi olup olmadıklarını merak ediyordum.

Ayaklı bela gibi görünüyorlardı. Yanlış türden bir cazibeleri vardı. Tıpkı sizi bir dokunuşuyla öldürebilecek sevimli bir ağaç kurbaçası gibi.

Herkesin bir süper gücü, doğuştan iyi olduğu bir yeteneği olduğunu düşündüm ve benimki de insanları okuyabilmem-

di. Birinin nasıl bir insan olduğunu onunla tek kelime konuşmadan kolayca anlayabiliyordum.

Sanırım buradan sağ çıkmak istiyorsam bu ikisine karşı oldukça temkinli olmalıydım.

Burası her neresiyse artık.

“Ben Kastian,” dedi en yakınımnda duran çocuk. “Bana kısaca Kas diyebilirsin.” Başparmağıyla geniş, çıplak omzunun arkasına işaret etti. “Bu da ikizim, Sebastian.”

“Bash,” dedi öteki.

“Merhaba,” dedim onlara.

Bash duvardan uzaklaşıp, “Biz iyi olanlarız,” dedi. Yanıma gelip yatağın ucuna oturduğunda yatağın çerçevesi ağırlığının altında gıcırdadı. Tamamen giyinik olmasına rağmen onun da en az ikiz kardeşi kadar kaslı ve yapılı olduğunu kumaşın üzerine oturduğundan anlamıştım.

Daha önce karanlık odalarda pek çok erkekle yalnız kalmıştım ama hiçbirisi bu ikizler gibi değildi.

Beni isterlerse rahatlıkla alt edebilirlerdi. Onlarla karşı mücadele etmek, okyanusta çırpınmak gibi anlamsız ve beyhude olurdu.

Bunu neden yapacaktım ki?

Çılgın bir yolculuk olacakları belliydi.

Dudaklarımı yaladığımda Bash’in dikkati ağzıma kaydı ve burun delikleri genişledi.

Fahişelerin arasında büyüdüğünüzde ister istemez onlardan birkaç taktik öğrenirdiniz.

Benimkiyse her zaman kanca takmak olmuştu.

“Eğer iyi olanlar sizseniz,” dedim, “o hâlde kötü olanlar kim?”

İkizler bakıştı.

“Peter Pan mi?”

“Bizden daha acımasız,” diyerek itiraf etti Kas.

“Ama en kötüsü değil,” diye ekledi Bash.

“O zaman kim?”

Odamın dışındaki koridordan ayak sesleri gelince ikizler neredeyse aynı anda iç çekti.

Bash ensesini kaşırken, “Hazır ol, Darling,” dedi.

“Tam olarak ne için hazır olmalıyım?”

Kalbim yerinden çıkacakmış gibi atıyordu. Dahası da mı vardı?

Ayak sesleri yaklaştı; iyice aşınmış, eski bir tabandan geliyordu. Bir amacı olan ve bundan asla vazgeçmeyecek birinin ayak sesleriydi.

Peter Pan'den daha acımasız kim olabilirdi ki? Annem Var Olmayan Ülke'de başkalarının da olduğuna dair hiçbir şey söylememişti ve benim de sormak hiç aklıma gelmemişti.

Figür bir karartı olarak kapı eşiğinde belirdiğinde tozlu hava boğazıma doldu.

Gelen kişi ikizler kadar kaslı değildi ama onda daha kötücül bir şeyler sezmiştim.

Yara izi. Gözleri.

Uzun, çentikli üç yara izi, yüzünü şakağından çenesine kadar çaprazlamasına ikiye bölüyordu.

Bu da bakışlarını tamamen değiştiriyordu.

Gözünün biri parlak menekşe rengi, diğeri ise saf siyahtı.

Sıcak havaya rağmen kollarımdaki tüylerin diken diken olduğunu hissettim.

Yeni gelen kişi soğuk ve umursamaz bir ses tonuyla, “Şuna bakın, Darling çoktan uyanmış,” dedi. Bash'e yaklaşıp sigarasının son fırtını çaldı, izmariti başparmağıyla işaretparmağının arasına sıkıştırıp dumanı içine çekti. Konuştuğunda henüz nefesini vermediğinden sesi kulağa biraz tuhaf geldi. “Daha ağlamaya başlamadı mı?”

Kas, “İçimden bir ses bu seferki Darling’i kırmanın daha zor olacağını söylüyor,” dedi kaşlarını çatarak.

“Eninde sonunda hepsi kırılır,” dedi kötücül hava yayan. Bir yandan da huzursuz edici gözleriyle beni süzüyordu.

Bakışlarımı otomatik olarak başka tarafa çevirdim, bedenim ürkütücü bir korkuyla uğulduyordu. Yatakta geri çekilip kendimi küçültmeye uğraştım.

Annem Var Olmayan Ülke’de sihir olduğunu söylerdi hep.

Ama bu nasıl bir sihirdi? İstedğim gibi küçülüp yatağın içinde kaybolabilir miydim? Pek sanmıyordum.

“Vane,” dedi Bash. “Bu gerçekten gerekli mi? Kız daha yeni uyandı.”

Şakaklarımdan boncuk boncuk ter akıyordu ve içimde git-gide kabaran dehşet boğazıma tırmanmakla tehdit ediyordu.

Gırtlığımdan bir çığlık kopmak üzereydi.

Burada neler oluyordu?

“Piçlik etme,” dedi Kas.

Kaba olan –Vane– sigarayı bitirdi ve kalbim kafamın içinde yankılanacak kadar yüksek sesle atarken gözlerini bana doğru kıstı.

Nefes alışım hızlandı, terleyen ellerimle çarşafı sıkıca kavradım. Yerimde duramıyordum. Kaçmak istiyordum. Gözyaşlarım önce görüşümü bulanıklaştırdı ve daha sonra damla damla akmaya başladı.

Bash daha tehditkâr bir ses tonuyla, “Vane!” dedi.

Bir ipin kesilmesi gibi içimdeki dehşet aniden yok oldu ve rahat bir nefes aldım.

“Bu da neydi böyle?” dedim sakinleşmeye çalışırken.

Kas eliyle Vane’i işaret edip, “Darling, korkutucu olanla tanış,” dedi.

“Ne?” Gözyaşlarım hâlâ yüzümden aşağı akıyordu ve oksijene ihtiyacım vardı. Neler oluyordu?

“Sana hepsinin eninde sonunda ağlayacağını söylemişim,” dedi Vane. “Zincirlerini çöz. Onu dışarı çıkar. Aptal Darlinglere ancak bu kadar katlanabilirim.”

Kapıdan çıkıp kayboldu.

“Hadi,” dedi Kas. “Bash sana yiyecek bir şeyler hazırlayacak. Aç mısın?”

Her ne olduysa midem bulanmaya başlamıştı ama aynı zamanda açtım da.

Belki bir şeyler yersem biraz da olsa kendime gelebilirdim.

Kendime gelmem için herhangi bir şey bana yardımcı olabilir miydi?

Kendimi hâlâ rüyada gibi hissediyordum. Annem beni defalarca uyarmıştı ve ben her zaman onun delinin teki olduğunu düşünmüştüm. Bunun bedelini ödeyeceğim gün de gelmişti.

Kas, metal kelepçeyi çıkarırken oldukça nazık davranmıştı. Anahtar görememiştim. Yatağa bağlı olan zincirin kilidini nasıl açtığını bilmiyordum.

İkizler kapıya doğru ilerleyip eşikte beni bekledi.

“Isırmayacağız, söz,” dedi Kas.

“En azından henüz değil,” diye ekledi Bash.

4. BÖLÜM

BASH

Bu ağaç evin koridorlarında kaç Darling yürümüştü?
Sayısını unutmuştum artık.

Bunu daha önce o kadar çok tekrarlamıştık ki artık bu noktada otomatik pilota bağlamıştık, attığımız tüm adımlar ve yaptığımız her şey ezbereymiş gibi geliyordu. Ben kızı yemekle yatıştırmaya çalışacaktım ve Kas ise bizden değilmiş gibi bir izlenim bırakacaktı. Vane mi? Elbette her zaman olduğu gibi bir çekiç kadar sert davranacak ve onu ağlatana kadar korkutacaktı.

Bulut böğürtlenli krep yapma konusunda yetenekli olmam iyi bir şeydi.

Biz mutfağa doğru giderken Darling etrafı süzüyordu. Evin gitgide azalan ihtişamının farkındaydım. Burası neredeyse birkaç yüz yıllıktı, kaçırdığımız sömürge askerlerinin çıplak elleriyle inşa edilmişti. O zamanlar erkekleri ortadan kaldırmak daha kolaydı.

Ancak askerler artık ölüydü. Ölümlüler çürüyüp giderdi. Kayıp Çocuklar asla ölmezdi.

Darling çatı katından geçerken Var Olmayan Ülke Ağacı'nın yapraklarına hayretle bakıyordu.

Evi inşa ederken ağacı kesmiştik ama ertesi gün ağaç daha da canlı bir şekilde yeniden filizlenip tamamen büyümüştü. Bir daha kesmiştik. Yine büyümüştü. Bu yüzden biz de evi ağacın etrafına inşa etmiştik. Ağaç papağanlara ve uzaktan bakıldığında ateşböceğine benzeyen perilere de evsahipliği yapıyordu ama artık hiç olmadığı kadar kötü görünüyordu.

Yaprakları seyrekleşiyor, kabuğu soyuluyordu. Bu sadece adada her şeyin daha kötüye gittiğinin ve sorunun en büyük sebebinin de Peter Pan'ın ta kendisi olduğunun başka bir işaretiydi.

Mutfaka vardığımızda Kas devasa odanın ortasındaki uzun adanın önünde duran taburelerden birini işaret etti. Bütün bir duvarı kaplayan bölümlü pencereler okyanusun net bir manzarasını sunuyordu. Bu evde mutfak her zaman en sevdiğim kısım olmuştu. Işıkla ve olasılıklarla doluydu.

Darling masaya oturdu.

Vane tezgâhın etrafından dolaşarak bize katıldı, hiçbir şey yapmadan bile tehditkâr görünüyordu.

Tavayı, kâseleri ve ihtiyacım olan malzemeleri alırken Darling'e bakmadan duramıyordum.

Hepimiz Darling'in evdeki varlığının farkındaydık.

Kas kızın yanına oturdu. "İlk adın ne, Darling?" Boyunun uzunluğu kıızı daha da küçük gösteriyordu. Hepimiz onu kıralırdık.

"Ne önemi var ki?" dedi Vane.

Özellikle Vane.

"Piçlik yapma, Vane." Kas kıza dönüp, "Onu çoğunlukla görmezden gelebilirsin," dedi. "O her zaman gergindir."

Hayır, daha çok gaddar bir gölge gibiydi. Ama bu Darling'e şimdilik fazla gelirdi. Zamanla öğrenecekti.

"Hadi," dedi Kas sakın bir ses tonuyla.

"Winnie," diye yanıtladı. "Adım Winnie Darling."

"Sonunda seninle tanıştığıma memnun oldum, Winnie. Sen Merry'nin kızısın, değil mi?"

Başıyla onayladı. Annesinden bahsedilince yüzünden bir duygu geçti. Sanırım yenilgiydi.

Merry adil olmayan bir anlaşma yapmıştı. Hepimiz bunu kabul edebilirdik.

Ben malzemeleri karıştırırken Kas onu havadan sudan konularla eğlendiriyordu.

Bu konuda Kas de ben de üzerimize düşeni yapıyorduk. İki-zim her zaman nazik bir tur rehberi olmuştu. O iyi polisi oynamakta hepimizden çok daha iyiydi. Bu yönüyle babamıza benziyordu. Bende ise daha çok annemin kana susamışlığı vardı.

Darlingleri ağlarken izlemekten hoşlanmıyordum ama kanlarının akmasını izlemeyi seviyordum.

Kas, Darling’le konuşmaya devam ederken ben de bir kâseye doğradığım ıslak malzemelerin hepsini karıştırdım.

“Bizden çalınan bir şeyi arıyorduk,” dedi. “Ve onu bulmamıza yardımcı olabileceğine inanıyoruz.”

“Nedir o?”

Hepsi bunu soruyordu.

Sohbetten sıkılmamak elde değildi. Daha kaç kere tekrar edebilirdik ki?

Kas, Vane’e bakınca o da başını belli belirsiz iki yana salladı.

Darlinglerin ayrıntıları bilmemesi her zaman çok daha iyiydi. Pençelerimizi anılarına saptamadan önce kafalarını karıştırmak istemiyorduk.

“Şu anda bilmen gereken tek şey kurallara uyduğun sürece burada güvende olacağın,” dedi Kas.

“Ve Tanrı aşkına, kaçmayı aklından bile geçirme,” diye ekledi Vane.

“Neden?” dedi iğnelercesine, sesi hiddetliydi.

Ah, Vane’le gerçekten iyi anlaşacaklarını görebiliyordum.

“Çünkü bunu yaparsan seni kovalayacağım,” dedi uğursuz bir ses tonuyla. “Ve seni yakalarsam neler olacağını bilmek bile istemezsin.”

Darling gözle görülür şekilde titredi.

Uslu kız.

Ne kadar çabuk öğrenirse onun için o kadar iyi olurdu.

İkizim bana baktı. Kimsenin yapamayacağı düzeyde bir iletişim kurabilmiştik her zaman. Bazen birbirimizi kendimizi tanıdığımızdan çok daha iyi tanıyorduk.

Koyu renk kaşları çatılmıştı.

O da hissedebiliyordu.

Bu kızda farklı bir şeyler var.

Biliyorum.

Pan'in Darlinglerle ilgili her zaman tek bir kuralı vardı: Onlar yasaklı bölgeydi.

Adada bir Darling'le oynamadan da bizi meşgul edecek çok şey vardı.

Biz Kayıp Çocuklar'dık ve bulunmayı bekleyen bir sürü kayıp amcık vardı.

Plana göre ben krepleri pişirecektim, Kas kızın arkadaşı gibi davranacaktı ve Vane de köşede kara kara düşünecekti. Günbatımına kadar bu düzeni sürdürmek için elimizden geleni yapacaktık.

Darling için hızlıca üç krep pişirdim ve onları bir tabağa koyduktan sonra üzerlerine bir miktar tereyağı sürüp bolca şurup tabakasıyla kapladım.

Tabağı önüne koydum ve ilk ısırığı almasını izlemek için bir adım geri çekildim.

"Yumul bakalım, Darling," dedim. "Bana kötü olduklarını söylemen için sana meydan okuyorum."

Sanki içine sıradışı bir şey koyup koymadığımı ölçmeye çalışıyormuş gibi önce yemeğe, sonra bana baktı.

Zaten kaçırılmıştı. Ölmesini isteseydik çoktan ölmüş olurdu.

Çatalla bir parça kesti ve ilk lokmayı tattığında gözleri kocaman açıldı. Ağzından küçük bir inilti kaçtı.

Aletim bu sesi fark etti ve kıpırdanmamak için bütün irade-mi kullandım.

Kas bana bir bakış attı.

Biliyorum, pislik.

Kreplerin seksi olmaması gerekiyordu. Ona ateşli, küçük dudaklarını sarması için bir kâse çilek vermiş değildim.

Darlinglerin kreplerini her zaman ben yapardım. Bu artık bir gelenek hâline gelmişti.

Tezgâhın diğer tarafında Vane tamamen hareketsiz kesildi.

Winnie kreplerden bir ısırık daha aldığında gözleri zevkten kapandı.

Dolgun dudaklarının üzerine bir damla şurup damladı ve dilini dışarı çıkarıp ağzının kenarındaki şurubu yaladı.

Siktir.

Vane'in gölgesi havayı kesti ve ona baktığımda gözlerinin karardığını fark ettim.

Parmaklarımı ona doğru şıklattım. Gözlerini kırıştıtarak arkasına döndü.

Darling ikinci lokmasını yuttuktan sonra, "Bu gerçekten kusuruz," dedi. "Çok ama çok iyi."

"Evet," dedim. "Biliyorum."

Kas ona doğru eğilip çatalı Winnie'den çalmak için kolunu taburenin arkasına uzattı. Ona olan yakınlığını delicesine kıskanmışım.

Nasıl kokuyor? Söyle bana?

Sırlar ve yasak elma gibi.

Kas tabaktan bir lokma çaldı. "Aferin kardeşim, iyi iş çıkarmışsın," dedi ağzı doluyken ve bana göz kırptı. Kahrolası piç.

"Çıtırılığı nereden geliyor?" diye sordu Darling.

"Bulut böğürtleni," diye yanıtladı Kas.

"Bulut böğürtlenleri gerçek mi?"

Winnie'nin şaşkınlığını zevkle izliyordum.

Çoğu Darling bizim hakkımızda, daha doğrusu Var Olmayan Ülke hakkında önceden uyarılmış olurdu. Çoğu dehşetten tir bir titreyerek buraya gelirdi.

Bu seferki Darling daha farklı gibiydi.

“Bayıldım,” dedi.

“Tam da hasat mevsimleri,” dedim.

“Ah, o burada!” diye heyecanla bağırdı Cherry kapı eşiğinden.

“Tanrım!” Vane tezgâhtan uzaklaşıp kapıya doğru ilerledi. Gözlerini göremiyordum. Gölgesini kontrol altına alıp almadığını bilmiyordum. Cherry, onun yanımdan ayrılması için iyi bir bahaneydi. Nedenini yalnızca tanrılar bilse de Cherry ona sırlıklam âşıktı. Vane en iyi günlerinde bile huysuz bir pisliğin tekiydi. En kötü günlerindeyse düpedüz korkutucuydu.

Cherry’den nefret ediyordu. Aslında becerdiği kadınların çoğundan nefret ediyordu ama en fazla da Cherry’den.

“Kız tıpkı korsanlar gibi kokuyor,” yeni Darling’e söylemeyi en sevdiği şeydi.

Vane bir anda ortadan kaybolurdu ve Cherry de dikkatini çekmek için çaresizce onun peşinden giderdi.

Bazı günler bu zavallı kıza üzüliyordum ama o seçimini çoktan yapmıştı. Gerçek şu ki, hepimiz seçimlerimizi yapmıştık.

“Günaydın Cherry,” dedim. “Yeni Darling’le tanışsana.”

Cherry yaklaşıp Winnie’ye elini uzattı. “Merhaba! Seninle tanışmak büyük bir zevk!”

“Selam Cherry.” Darling çatalını bırakıp Cherry’nin elini sıktı. “Ben de seninle tanıştığıma fazlasıyla memnun oldum.”

“Sana burada iyi davranıyorlar mı? Bazen biraz kaba olabiliyorlar. Çoğu Kayıp Çocuk öyle. Anneleri tarafından terk edilmişler ve...”

Durması için sertçe uyararak, “Cherry!” dedim. Kas ve ben iyi olanlar olabilirdik ama onun çenesini kapamakta asla tereddüt etmezdik.

“Üzgünüm,” dedi. “Sadece demek istediğim...” Çillerle dolu yüzü kızardı. Özgülvenı eksikti ve güçsüzdü. Son iki yıldır ona

biraz kötü davranmış olabilirdik. Aslında öyle davrandığımızı biliyordum.

“Ne demek istiyorsun?” Darling bir ona, bir bana bakıyordu. Tehlikeli sularda yüzüyordu ama bunun farkında bile değildi. Bakışları çok fazla soru barındırıyordu.

“Dikkat et, Darling,” dedim. “Kreplerini ye.”

Güneş batmak üzereydi ve Pan yakında uyanacaktı.

Ve asıl eğlence o zaman başlayacaktı.